Цілісіньку зиму в пам’яті твого дитинства (чи в пам’яті дитинства твого брата, сестри, в пам’яті дитинства всіх знайомих тобі й незнайомих дівчаток і хлоп’яків) живе спогад про білі берези. Ти мрієш про провесінь, про ліс у березневу пору, тобі уявляються й сняться темні галяви, з яких зійшов сніг, а на них чистими сльозами забіліли поодинокі проліски. Ввижаються тобі жовті пухнасті котики на вільсі, коричневі котики на березовому гіллі, пригадується, який смачний був березовий сік минулорічної провесни й позаминулорічної. Здається, нічого смачнішого в своєму житті пити не доводилось, і тривожно так пахла ранка в стовбурі, маленька ранка, з якої капав сік…

Нарешті, ожеледь — з теплим поривчастим вітром, із високим сонцем; з далини немов накочуються хвилі весняного настрою…

Й скоро земля вже темна, а вночі світять великі зірки з чорного неба, що схоже на бездонний колодязь… І якогось ранку ти вже не можеш більше сидіти в хаті, крадькома береш старенький свердлик, чистий, блискучий (до нього ти вже давно приглядався, не раз обмацував), береш пасемко сивого клоччя, крадькома береш два залізні кухлики, все те розпихаєш по кишенях — і вже ти надворі, і вже ти в лузі, а ліс ген-ген темніє під швидкими, білими хмарами…

Берези віддалеки ясніють, світяться — вони такі вродливі, привітні поміж чорних дерев. І чим ближче ти підходиш, тим більші вони стають, немов набрякають світлом, і ти вже помічаєш, як гарно погойдується на вітрі їхнє гілля — воно немов плаває у воді туди-сюди, то заплутається, то розплутається, а то, напружившись, витягнеться на вітрі й тремтить-тремтить, немов хоче відірватись од стовбура, полетіти над лісом, полинути разом із хмарами.

Березовий голий ліс щось говорить-говорить іншою мовою, ніж улітку чи восени, і в звуках мовленого ти вловлюєш глибоко приховану

радість, уловлюєш пробуджене очікування, якому ліс скорився — хоч і важко, хоч, здається, не до кінця, та все-таки скорився.

Твій свердлик не знадобився, бо в стовбурах двох беріз помічаєш готові, вже сьогорічні дірочки, запихаєш туди по пасемку клоччя, а щоб відвести його далі від стовбурів, то підпираєш те клоччя патичками і, підставивши кухлики, ждеш…

Коли, зібравшись на кінці жгутика, перша крапля таки падає, тобі нетерпеливиться одразу ж покуштувати її, ту першу березову втіху, і в тебе ще вистачає терпіння, коли скапне вдруге і втретє, а потім таки хапаєш кухлик, миттю перехиляєш і миттю ставиш назад, бо шкода, коли капатиме на землю… В роті від того частування нічого нема, бо й у кухлику майже не було, та тобі здається, що таки спробував, що солодко — й ти аж примружуєшся.

І біжиш до сусідньої берези — може, тут націдилось більше? Проте й тут лише на самому денці блищить. І ти починаєш чекати. Позираєш на швидкі хмари, дивишся в глибину лісу, а сам тільки про те й думаєш, чи не пора пити березовий сік.

У першому кухлику вже, либонь, на цілий палець націдилось, і, здається, починає скапувати все густіше. Біжиш до другого кухлика — тут теж березового соку на палець. Можна б і пити, але ти переборюєш своє бажання — хай іще нацяпає, бо коли соку більше, тоді він наче смачніший… А коли злити докупи?.. Радієш несподіваній думці, бігом зливаєш усе до одного кухлика, а порожній хутчій відносиш на місце. Тепер, либонь, можна пити.

Й ти п’єш. Хотів би не квапитись, та тебе підганяє думка, що в цей час березовий сік скапує просто на землю, а тому допиваєш решту одним-двома ковтками, хутенько ставиш кухлик під деревом…

Чим більше п’єш, тим менше хочеться, невдовзі й зовсім перекортіло, а сік цідиться й цідиться, і тобі шкода йти з лісу, бо здається, що тільки опинишся в лузі — й знову з’явиться невгамовне бажання… Зрештою, напився так, що сік утратив смак, уже на воду схожий, та й деревом вогким тхне, і ти, націдивши два повні кухлики, починаєш замазувати землею дірочки в стовбурах. Замазуєш, щоби сік марно не стікав із беріз. Потім береш обидва кухлики в руки і йдеш додому. Несеш той сік і шкодуєш, що забув прихопити з собою пляшку чи глечик, тоді б не розхлюпувалось, тоді б усе зміг донести.

Й чим далі відходиш од лісу, тим дужче починає кортіти надпити хоч із одного кухлика, та ти наказуєш собі терпіти, бо ж треба пригостити й рідних, бо треба ж чимось виправдатись, коли тебе лаятимуть, що вештався десь, пропадав півдня, а тут, удома, побивались.

Ідеш, обминаєш у лузі сірі калюжі, які начебто поменшали за час, протягом якого ти був у лісі, несеш у руках березовий сік. Несеш обачно, постійно думаючи про нього, несеш як велику цінність, наче тобі пощастило добути з заповідних джерел води мертвої й живої…

Отак іде твоє далеке дитинство, повертається з весняного лісу з березовим соком у кухлику…